

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 390/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a tiež podľa čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež podľa čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že „sťažovateľ, ako vlastník parc. KN-C č. [REDAKOVANÉ] - zastavané plochy a nádvoría o výmere 215 m², kat. úz. [REDAKOVANÉ]... sa návrhom zo dňa 07. 09. 2001 domáhal voči žalovaným... náhrady za obmedzovanie vlastníckeho práva k pozemku stavbou bytového domu vo vlastníctve žalovaných“.

Podľa sťažovateľa „je v rozpore s právom sťažovateľa na pokojné užívanie majetku, ak má trpieť užívanie jeho pozemku stavbou bytového domu vo vlastníctve žalovaných bezplatne - bez poskytnutia primeranej náhrady, z dôvodu, že na pozemku viazne vecné bremeno v zmysle ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., a to aj s poukazom na to, že sťažovateľ nemôže byť obmedzený zo zákona, nakoľko je to v rozpore s článkom 20 ods. 4 Ústavy... a článkom 11 ods. 4 Listiny... Sťažovateľ môže byť obmedzený len na základe zákona.“.

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 12 C 208/2011 z 12. júna 2012 žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Sťažovateľ konštatuje, že „okresný súd dospel k záveru, že žalobcovi nepatrí opakovaná finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena ust. § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z. z...“.

Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 114/2012 z 12. júna 2013 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vo veci samej potvrdil ako vecne správne, pričom pripustil dovolanie na otázku, či bráni nejaké ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu považovať

náhradu za zákonné vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“) za jednorazovú.

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 114/2012 z 12. júna 2013 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Cdo 438/2013 z 30. októbra 2016 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu v jeho potvrdzujúcej časti, pričom v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia síce zaujal právny názor (zhodný s názorom súdu prvého stupňa), že náhradu za zriadenie vecného bremena podľa ustanovenia § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. treba považovať za náhradu jednorazovú, ale na ním (všeobecne) položenú dovolaciu otázku vôbec neodpovedal. Rovnako nezaujal žiadny záver k otázke (tak ako správne podotýka dovolateľ), či naopak existuje nejaké ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia.

Ustanoveniu § 238 ods. 3 O. s. p. nezodpovedá, pokiaľ odvolací súd pripustí dovolanie vo vzťahu k otázke, ktorú sám v rozhodnutí právne neposúdil a nevyriešil. Odvolací súd sa totiž sám musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami a svoj myšlienkový postup musí dostatočne odôvodniť aj s poukazom na všetky právne závery, ktoré v rámci rozhodovania zaujal. Pokiaľ odvolací súd v rámci dovolacej otázky nastolí otázku, avšak sám ich neposúdi a v odôvodnení rozhodnutia nevysvetlí, je takéto pripustenie dovolacej otázky na úkor presvedčivosti odôvodnenia celého rozhodnutia vo veci samej a vyvoláva pochybnosti o komplexnosti rozhodnutia. V takom prípade možno tiež pripustenie dovolania považovať za náznak toho, že odvolací súd si nie je istý správnosťou svojho právneho posúdenia veci a v rozpore s prieskumnou povahou dovolacieho konania očakáva, že príslušné právne závery vysloví dovolací súd.“

V nadväznosti na rozhodnutie dovolacieho súdu krajský súd predložil ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových

priestorov s čl. 20 ods. 4 ústavy a uznesením sp. zn. 1 Co 6/2015 z 30. novembra 2015 predmetné konanie prerušil do rozhodnutia ústavného súdu o jeho návrhu z 28. septembra 2015. Ústavný súd o návrhu krajského súdu z 28. septembra 2015 rozhodol uznesením sp. zn. PL. ÚS 14/2016 zo 7. decembra 2016 tak, že ho odmietol.

Následne krajský súd ako odvolací súd opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 12 C 208/2011 z 12. júna 2012 napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že „zriadením vecného bremena podľa § 23 ods. 5 BytZ nedošlo k vyrovnaníu vzťahov medzi vlastníkom neoprávnenej stavby - žalovanými a vlastníkom pozemku – sťažovateľom, v tom smere, aby mali žalovaní právo užívať pozemok sťažovateľa bez poskytnutia primeranej náhrady počas trvania obmedzenia. Špeciálny právny predpis citovaným ustanovením iba zamedzuje vysporiadavať právny vzťah podľa ust. § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka odstránením stavby na náklady vlastníka stavby...

Sťažovateľ... v tomto konaní sa nedomáhal jednorazovej náhrady za zriadené vecné bremeno, ako to nesprávne uviedli všeobecné súdy, s tým, že jeho nárok je premlčaný, ale domáhal sa náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, a to za vymedzené časové obdobie...

Sťažovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom viaznúceho na jeho pozemku v prospech žalovaných – spoluvlastníkov bytového domu, na základe ktorého bol sťažovateľ obmedzený v užívaní pozemku - parcely KN-C č. [REDAKOVANÉ] v žalovanom období od 08. 09. 2009 do 07. 09. 2011.“

Podľa názoru sťažovateľa nútené obmedzenie vlastníckeho práva nemožno uplatniť v súkromnom záujme a bez primeranej náhrady, keďže by to bolo v rozpore s čl. 20 ods. 4 ústavy, čl. 11 ods. 4 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu.

Napadnutý rozsudok krajského súdu je podľa názoru sťažovateľa arbitrárny a zjavne neodôvodnený, keďže interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem krajským súdom je zjavne protirečivá, popiera pravidlá formálnej a právnej logiky a zároveň je aj v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Keďže právne závery krajského súdu sú podľa jeho názoru v extrémnom nesúlade so zákonom, je napadnutý rozsudok v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ poukazuje na to, že bol obmedzený proti svojej vôli, pričom namieta, že „porušovateľ sa mylí, pokiaľ má za to, že sťažovateľ má trpieť bezplatné užívanie jeho pozemku žalovanými, a to na základe § 23 ods. 5 BytZ, čo by znamenalo, že sťažovateľ môže byť obmedzený zo zákona (BytZ), pretože je to v rozpore s článkom 20 ods. Ústavy... a článkom 11 ods. 4 Listiny... keďže sťažovateľ môže byť obmedzený iba na základe zákona a nie zo zákona...

Keďže pozemok pod bytovým domom nebol vyvlastnený a sťažovateľ ako jeho vlastník v žalovanom období bol obmedzený v jeho užívaní, sťažovateľ má za to, že mal právo požadovať od žalovaných ako spoluvlastníkov bytového domu opakované platby „primeranej náhrady“ za nútené obmedzenie vlastníckeho práva v danom čase...

Ak nie je nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom upravený inak (rozhodnutím alebo zákonom), právo dotknutého vlastníka obmedzeného vecným bremenom na náhradu, sa nemôže premlčať úplne, ak vecné bremeno trvá a premlčať sa môžu jedine jednotlivé čiastkové náhrady za konkrétne dni, kedy boli jeho vlastnícke práva obmedzené.“

Sťažovateľ argumentuje aj tým, že „porušovateľ sa v sťažnosťou napadnutom rozsudku (po vrátení veci z Najvyššieho súdu SR) nijako nevysporiadal s tvrdením, že ani v predmetnej právnej veci neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia, za sťažovateľom uplatnené obdobie od 08. 09. 2009 do 07. 09. 2011, keďže sťažovateľ si náhradu neuplatnil z titulu obmedzenia užívania pozemku v jeho vlastníctve zákonným

vecným bremenom ako jednorazovú. S vyššie uvedeným záverom najvyššieho súdu sa však porušovateľ v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí nijako nevysporiadal.“.

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ poukazuje v sťažnosti aj na právne názory vyslovené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 2/2014 z 23. apríla 2015, ktorým najvyšší súd v totožnej právnej veci (náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno) zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 56/2013 z 12. marca 2013 a rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13 C 152/2011 z 8. novembra 2012 a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie. Predmetné rozhodnutia všeobecných súdov sa však podľa zistenia ústavného súdu týkajú najmä výkladu náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva iným zákonným vecným bremenom, a to podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na právny názor pléna ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, podľa ktorého *„jednorazová náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 ústavy, a to z dôvodu, že nezohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníkov povinnosťou trpieť stavbu rozvodov tepla na svojom pozemku“.* Vychádzajúc z citovaného právneho názoru ústavného súdu, sťažovateľ zastáva názor, že *«ani v posudzovanej právnej veci preto neobstojí argumentácia porušovateľa, že: „právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z... vzniklo ex lége jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993)“; resp. že „odvolací súd preto nevidí dôvod na iný záver ako ten, že ak už raz majetkové právo na náhradu za užívanie pozemku z titulu vecného bremena vzniklo, mohlo sa aj relevantne uplatniť ako jednorazová náhrada.».*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho základné práva garantované čl. 20 ods. 4, čl. 46 ods. 1 ústavy

a čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, zruší prvý a druhý výrok napadnutého rozsudku krajského súdu (potvrdenie vo veci samej a priznanie nároku žalovaným na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania vo výške 100 %) v spojení s rozsudkom okresného súdu z 12. júna 2012 a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje úhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. Michalom Feciľakom v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017.

Podľa sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom porušil ním označené základné práva garantované ústavou a listinou, ako aj práva garantované dohovorom a dodatkovým protokolom ústavne nekonformnou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ako aj nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa posudzoval, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú a v tejto súvislosti skúmal predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základnými právami upravenými v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právom

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa smerujúcich proti kľúčovým častiam odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Ešte pred posúdením námietok sťažovateľa ústavný súd považoval za žiaduce poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej opakovane poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenujú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 208/2011 z 12. júna 2012, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu sťažovateľa o náhradu za obmedzovanie vlastníckeho práva, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol, že *„podľa názoru súdu prvej inštalácie, zákonodarca v ustanovení § 23 odsek 5 zákona č. 182/1993 Z. z. riešil úpravu pomerov medzi vlastníkom pozemku a vlastními bytov v bytovom dome takým spôsobom, že v prospech vlastníkov bytov zriadil vecné bremeno, ktoré spočíva v ich práve spoluužívania zastavaného pozemku v rozsahu zodpovedajúcom veľkosti spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach domu. Z toho podľa súdu prvej inštalácie vyplýva, že vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastními bytov v bytovom dome už bol usporiadaný zákonnou úpravou a z uvedeného dôvodu už nie je možné vykonať usporiadanie predmetných právnych vzťahov súdnym rozhodnutím podľa ustanovenia § 135c OZ, na ktoré poukazuje*

žalobca. Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom vyplývajúcim z vecného bremena, ktoré sa vzťahuje na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva a teda jeho vznik nemožno posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, čo vyplýva aj zo spôsobu jej výpočtu upraveného vo vyhláske č. 492/2004 Z. z. Aj z uvedenej právnej úpravy výpočtu náhrady za vecné bremeno vyplýva nelogickosť tvrdenia žalobcu, v zmysle ktorého by pri každej zmene vlastníctva mal nový vlastník zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za vzniknuté bremeno. Za takéhoto stavu by potom pri opakovanej zmene vlastníka zaťaženého pozemku pri časovo neobmedzenom vecnom bremene, napr. v priebehu 10-tich rokov jeho trvania, osoba oprávnená z vecného bremena bola povinná vždy v prospech nového vlastníka zaťaženého pozemku vyplatiť finančnú náhradu za jeho zriadenie, čím by na strane vlastníka zaťaženého pozemku dochádzalo k neoprávnenej finančnej výhode. Z uvedeného vyplýva, že nárok na zaplatenie finančnej náhrady za vznik vecného bremena má iba ten, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku v čase vzniku vecného bremena, teda za účinnosti zákona č. 182/1993 Z. z., t. j. k 01. 09. 1993. Ďalší vlastník zaťaženej nehnuteľnosti, v danom prípade žalobca, už nadobudol pozemok s vecným bremenom a keďže vecné bremená prechádzajú na nového nadobúdateľa spolu s vlastníctvom prevádzanej veci, nie je možné, aby ako ďalší nadobúdateľ už zaťaženého pozemku existujúcim vecným bremenom, sa mohol úspešne domáhať finančnej náhrady. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo vecou pôvodnej vlastníčky, či si nárok na túto finančnú náhradu uplatní alebo nie, keďže rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 12 C/4/1996 je iba deklaratórne, pretože sa ním osvedčilo vlastnícke právo [REDAKOVANÉ] titulom dedenia, a to dňom 09. 01. 1986 smrťou poručiťky [REDAKOVANÉ]. Keďže žalobca sa stal vlastníkom sporného pozemku v roku 2007, spolu s prevodom vlastníckeho práva na neho prešlo aj obmedzenie spočívajúce v trpení zákonom zriadeného vecného bremena k predmetnému pozemku upravujúceho pomery existujúcej stavby - bytového domu k pozemku v jeho vlastníctve. Náhrada na zaplatenie odplaty za užívanie vecného bremena vznikla iba pôvodnej vlastníčke [REDAKOVANÉ] a nie samotnému žalobcovi. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi nepatrí opakovaná finančná náhrada za obmedzenie

vlastníckeho práva zriadením vecného bremena ustanovením § 23 odsek 5 zákona č. 182/1993 Z. z. a žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol...“.

V ďalšej časti napadnutého rozsudku sa krajský súd ako odvolací súd zaoberal odvolacou námietkou sťažovateľa, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (spočívajúcou v tvrdení, že zamietnutím uplatneného nároku v tomto konaní došlo k ústavne nekonformnému výkladu § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, pozn.), a v tejto súvislosti najmä uviedol:

«Pokiaľ ide o posúdenie nároku žalobcu na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva za obdobie od 08. 09. 2009 do 07. 09. 2011, v tomto smere odvolací súd poukazuje na zjednocujúci záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 ako rozhodnutie pod č. 73 citujúc: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z... vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv.“...

Tento záver vychádza a je podporený aj ďalším rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej právnej veci, a to v rozsudku sp. zn. 7 Cdo 26/2014 z 24. 3. 2015 cit.: „... finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorázová a teda nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno... K žalobcovej citácii nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky... sp. zn. IV ÚS 70/2011... z 23. júna 2011 je potrebné uviesť, ako uviedol aj ústavný súd vo svojom náleze, sp. zn. II. ÚS 506/2011... z 3. novembra 2011, že riešená problematika nie je obdobná s teraz riešenou vecou. Sťažovateľ totiž v uvedenej veci požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vlastník stavby získal na úkor jeho

právneho predchodcu ako vlastníka pozemku z titulu, že nemohol disponovať so svojim pozemkom. Nešlo teda o vysporiadanie práva k neoprávnenej stavbe podľa ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka... Dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu (sp. zn. 17 Co 104/2010... v cit. náleze ústavného súdu bola skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení nezaoberal nárokom na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zriadeným vecným bremenom. Dovolací súd dospel k záveru, že názor odvolacieho súdu v predmetnej veci, že ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktorá je jednorazovou náhradou, je správny, a teda neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo tomuto záveru, pričom poukazuje aj na nález ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 227/2012... z 3. mája 2012... Dovolací súd uvádza, že nárok vo forme náhrady peňažného plnenia za užívanie nehnuteľnosti je nepochybne právom majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka..., pričom tu nie je osobitná úprava ohľadom dĺžky premlčacej doby, takže platí všeobecná premlčacia doba v trvaní troch rokov, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Predmetné právo sa mohlo vykonať v prvý deň účinnosti zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ktorý zo zákona zriadil toto vecné bremeno, pričom tento zákon nadobudol účinnosť 1. septembra 1993, trojročná premlčacia doba teda uplynula 1. septembra 1996 a návrh na začatie konania bol podaný po jej márnom uplynutí. Vo veci nie je relevantnou skutočnosťou, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku v roku 2007, nakoľko na plynutie premlčacej doby nemá vplyv zmena v osobe veriteľa, alebo dlžníka (§ 111 Občianskeho zákonníka... Premlčacia doba začala plynúť účinnosťou zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a bez ohľadu na skutočnosť, že až neskôr sa žalobca stal vlastníkom predmetného pozemku, uplynula v roku 1996.“

V súlade s takýmto právnym posúdením veci odvolací súd konštatuje, že žalobca kúpil pozemok zastavaný bytovým domom žalovaných postaveným ešte v sedemdesiatych rokoch minulého storočia. Ako vyplýva z obsahu žaloby, bytové domy boli postavené v roku 1973.

Podľa ustanovenia § 23 odsek 5 zákona č. 182/1993 Z. z., ak vlastníkom domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností.

Žalobca v čase kúpy pozemku (rok 2007) musel dobre vedieť, že pozemok je zastavaný bytovkou. Vychádzajúc z prezumpcie poznania zákonnej úpravy uverejnenej v zbierke zákonov žalobca mal vedieť, že kupuje pozemok, na ktorom je zriadené zákonné vecné bremeno a oprávnenými z takéhoto vecného bremena sú žalovaní.“

K otázke premlčania nároku vo forme náhrady peňažného plnenia za užívanie nehnuteľnosti odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že „ak vznikla otázka existencie práva na náhradu za vecné bremeno, pri namietaní premlčania je treba riešiť zákonite otázku, kedy sa toto právo mohlo uplatniť prvýkrát.

Podľa ustanovenia § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Ak zákonodarca zvolil zákonné vecné bremeno, sledoval práve právnu istotu potrebnú v početných konfrontačných vzťahov medzi vlastníkami bytov a vlastníkami pozemkov. To platí aj čo do práva na náhradu za takto vzniknuté vecné bremeno. Sotva by akákoľvek regulácia vzťahov medzi vlastníkami bytov a vlastníkami pozemkov priniesla zákonodarcom sledovaný cieľ, ak by sa jedno z najdôležitejších práv vlastníka pozemku, a to náhrada za užívanie, malo prenášať na neurčité obdobie z vlastníkov bytov na nástupcov či celé generácie. Zmyslom právnej úpravy bolo odstrániť stav právnej neistoty, inak by nebol zásadný rozdiel od protiprávneho stavu spojeného s užívaním cudzej veci. Z uvedeného dôvodu nie je dôvodná ani odvolacia námietka týkajúca sa skutočnosti, že si žalobca neuplatňuje nárok z titulu vecného bremena, ale titulom náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva. Odvolací súd preto nevidí dôvod na iný záver ako ten, že ak už raz majetkové právo na náhradu za užívanie pozemku z titulu vecného bremena vzniklo, mohlo sa aj relevantne uplatniť ako jednorazová náhrada. Z hľadiska plynutia času je preto relevantný deň, keď sa „právo mohlo vykonať po prvý raz“, a to sa mohlo bez akýchkoľvek zákonných prekážok vykonať na druhý deň po nadobudnutí účinnosti zákonnej právnej úpravy o zriadení vecného bremena (ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z.).

Odvolací súd teda nijako nespochybňuje právo žalobcu na náhradu za vecné bremeno k príslušnému pozemku. Po námietke premlčania však sa toto právo posúva do roviny naturálnej obligácie (ustanovenie § 455 ods. 1 OZ) a súd premlčaním oslabenému právu žalobcu nemohol vyhovieť. Obdobne ako už rozhodol súd vo veciach napr. sp. zn.

17 Co 104/2010, 14 Co 30/2009 (Porovnaj tiež Uznesenie ÚS SR zo dňa 3. 11. 2011 č. k. II. ÚS 506/2011-21).

Odvolací súd konštatuje, že doposiaľ ustanovenie § 23 odsek 5 zákona č. 182/1993 Z. z. nebolo ústavným súdom vyhlásené za odporujúce Ústave SR, a preto nie je dôvod neaplikovať inštitút zákonného vecného bremena vo všetkých vyššie uvedených súvislostiach v súlade s konštantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít...»

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré malo spočívať v tom, že krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne názory, v zmysle ktorých je sťažovateľom uplatnený nárok na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva jednorazový, že sa premlčiava v trojročnej premlčacej lehote a že si ho mohol uplatniť len ten vlastník pozemku, ktorý bol jeho vlastníkom v čase nadobudnutia účinnosti zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov.

Sťažovateľ svoje tvrdenie o tom, že argumentácia odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci neobstojí, zakladá aj odkazmi na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, podľa ktorého jednorazová náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 ústavy, a to z dôvodu, že nezohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníkov povinnosťou trpieť stavbu rozvodov tepla na svojom pozemku.

Podľa názoru sťažovateľa ním uplatnený nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva z dôvodu nemožnosti užívať pozemok č. ■■■■■, na ktorom stojí stavba bytového domu vo vlastníctve žalovaných za obdobie od 8. septembra 2009 do 7. septembra 2011, premlčaný nie je.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017 (s prihliadnutím na obsah rozsudku okresného súdu ako prvostupňového súdu sp. zn. 12 C 208/2011 z 12. júna 2012, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov

odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (posúdenie sťažovateľom uplatneného nároku na náhradu za obmedzovanie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) nevyplýva taká jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Argumenty uvedené v odôvodnení, ktoré viedli odvolací súd k rovnakým právnym záverom, aké vyslovil súd prvého stupňa v odvolaní napadnutom rozsudku z 12. júna 2012 (pri úplnom zistení skutkového stavu a pri použití správneho právneho predpisu, pozn.), že v danej veci ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktoré je jednorazovou náhradou, a že nárok vo forme náhrady peňažného plnenia za užívanie nehnuteľnosti je nepochybne právom majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu, sú podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú, že napadnutým rozsudkom krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu ústavný súd konštatuje, že závery odvolacieho súdu sú formulované zrozumiteľne a podľa jeho názoru sú aj dostatočne odôvodnené, pričom ich nemožno považovať za svojvoľné.

Skutočnosť, že sa sťažovateľ so záverom krajského súdu (resp. okresného súdu ako prvostupňového súdu) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd ďalej pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom miestne zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou

(čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré je dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Je potrebné uviesť, že sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil už viackrát, pričom napadnuté rozsudky (krajského súdu, pozn.), proti ktorým sťažnosť smerovala, boli založené v podstate na rovnakom právnom názore, aký vyslovil krajský súd v napadnutom rozsudku. Sťažnosti sťažovateľa boli odmietnuté ako zjavne neopodstatnené, a to uzneseniami sp. zn. I. ÚS 1/2012, sp. zn. II. ÚS 501/2011, sp. zn. II. ÚS 506/2011, sp. zn. III. ÚS 13/2010, sp. zn. IV. ÚS 227/2012, sp. zn. I. ÚS 474/2013, II. ÚS 323/2017, na ktoré ústavný súd v tomto uznesení odkazuje.

Rovnaké závery napokon vyplývajú aj z aktuálnych rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sú odrazom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít tak, ako to vyžaduje princíp právnej istoty vyjadrený v čl. 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na zjednocujúci záver najvyššieho súdu uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2016 ako rozhodnutie pod č. 73, v ktorom sa uvádza:

„Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu

vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zo 14. apríla 2016).

Ústavný súd vo vzťahu k množstvu rozhodnutí všeobecných súdov a ústavného súdu, ktorými sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť, uvádza, že právne názory v nich vyjadrené nie je možné aplikovať na vec preskúvanú v tomto konaní, pretože nejde o skutkovo a právne totožné veci a mnohé citácie z týchto rozhodnutí sú iba vytrhnuté z kontextu celého rozhodnutia.

Vo vzťahu k nálezú ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 70/2011 z 23. júna 2011, ktorým ústavný súd rozhodoval o inej sťažnosti sťažovateľa, je potrebné uviesť, že dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu označeným nálezom bola skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení nezaoberal nárokom na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zriadeným zákonným vecným bremenom. Z označeného nálezú však v žiadnom prípade nemožno vyvodit', že sťažovateľovi takýto nárok vznikol.

Na tomto závere ústavného súdu nemení nič ani jeho nález sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, v ktorého výroku (bod 1 výroku) sa uvádza, že *«Ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»*

Nemožno totiž stotožňovať právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravuje rozličné právne situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike

sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od nadobudnutia účinnosti zákona 1. septembra 1993.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017 (v jeho sťažnosťou napadnutej časti) a obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017

Sťažovateľ tiež namieta, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 6/2015, 8 Co 2/2017 z 26. januára 2017 došlo aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 4 listiny a podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 4 listiny a tiež práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v priamej príčinnej súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ako dôsledok ich porušenia. Za týchto okolností, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, nemožno uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 4 listiny a ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2018